

disse Krav, det maa være deres Pligt, som ville føre Beviser for, at vi have Indtægter nok, men jeg har den Mening, at der udkræves betydelige Beløb for at tilfredsstille de Krav, der i Fremtiden ville rejses.

Af opportune Hensyn anbefaler jeg altsaa at stemme for, at Lovforslagene føres tilbage til den af Folketinget vedtagne Skikkelse, og at stemme for deres endelige Vedtagelse, alt af Hensyn til, at de saa hurtigt som muligt kunne blive Genstand for den Behandling i et Fællesudvalg, som i dette Tilfælde er uundgaaelig nødvendig.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan tiltræde den ærede Ordførers (Jørgen Jensen) Anbefaling om at føre Lovforslaget tilbage til Folketingets Affattelse. Ligeledes kan jeg stille mig imødekommende til det af ham udtalte Ønske om i Fællesudvalget at overveje, hvorvidt man kunde gøre saadanne Forandringer i Skatteskalaen for Indkomst- og Formueskatten, at Forsvarsskatten udskiltes og holdtes som den Særskat, den historisk er. Det er forbundet med ikke ringe praktiske Ulemper at gaa den Vej, idet man da enten maa opgive den Rateskala, som vi alle ere enige om er fuldkomnere: baade mere praktisk og mere retfærdig end Gruppeskalaen, eller ogsaa maa man arbejde med to forskellige Skalaer, hvilket aabenbart vil være forbundet med megen praktisk Vanskelighed for Befolkningen og navnlig for Ligningsmyndighederne. Men dette er Vanskeligheder, som man naturligvis, hvis man vil, kan komme over, og hvis der fra et Flertal i begge Ting — og her maa jeg særlig betone et Flertal i dette Ting — næres et Ønske om — og jeg forstaar meget godt de historiske og politiske Grunde, som kunne fremkalde et saadant Ønske — at holde Forsvarsskatten opført for sig, skal jeg være villig til at medvirke til, at dette kan ske.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) skal jeg ikke opholde mig videre ved. Det ærede Medlem svævede saa højt oppe i Skyerne, at han ikke havde opdaget andet end, at det, vi fra Venstres og Regeringens Side gjorde, kun var at gaa Højres Ærinde. Det ærede Medlem maa altsaa hverken have overværet Landstingets Forhandlinger eller

have læst Aviser i de sidste Dage, ellers vilde han have set, at det er en underlig Maade, vi gaa Højres Ærinde paa.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) kom tilbage til det finansielle Behov. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem havde Lyst til at dvæle derved. Oprindelig red den Herre alene, men nu har han jo faaet stort Følge i Kravet om at formindske vore nye Statsindtægter og om at stille Regeringen paa det nødtørftige Stade, som det ærede Medlem saa veltalende omtalte under Forhandlingen her. Det Brød, Regeringen skulde æde, skulde være knapt tilskaaret og bittert, og de praktiske Foranstaltninger, der føre derhen, har det ærede Medlem nu faaet en uventet stor Tilslutning til. Jeg skal gaa ind paa et Par af det ærede Medlems Betragtninger, skønt jeg ganske vist mener, at det i Øjeblikket har en forholdsvis ringe Interesse. Disse Ting ere jo allerede drøftede meget udførligt baade her og i det andet Ting, og de ville blive drøftede yderligere i Fællesudvalget. De Overslag og det Skøn, vi der komme til, ville blive det afgørende for Resultatet.

Først skal jeg erindre om, at det ærede Medlem mente, at Arveafgiften kunde vi sagtens sætte en Million op. Det ærede Medlem sagde noget om, at jeg havde ikke Ret i, at Arveafgiften var af en saa springende Natur, der var en meget klar og fast Linie i den. Jeg skal tillade mig at nævne Tallene fra Slutningen af det foregaaende Aarhundrede til det sidste Aar, vi havde den gamle Arveafgift. Det ærede Medlem indrømmede selv, at de nærmest foregaaende Aar egne sig ikke til at drage Slutninger af, de ere i enhver Henseende saa abnorme for denne Afgifts Vedkommende, at de slet ikke kunne bruges. I 1898—99 indbragte Arveafgiften 1,310,000 Kr., i 1899—1900 1,059,000 Kr., i 1900—01 1,580,000 Kr. i 1901—02 1,338,000 Kr., i 1902—03 1,401,000 Kr., i 1903—04 1,280,000 Kr., i 1904—05 1,383,000 Kr., i 1905—06 1,618,000 Kr., i 1906—07 1,482,000 Kr., i 1907—08 1,870,000 Kr. og i 1908—09 1,956,000 Kr. Naturligvis er der, naar man tager et længere Tidsrum, en Stigning her som i alle andre Afgifter, hvis Udbytte beror paa Befolkningens Velstand og Tal; men man